

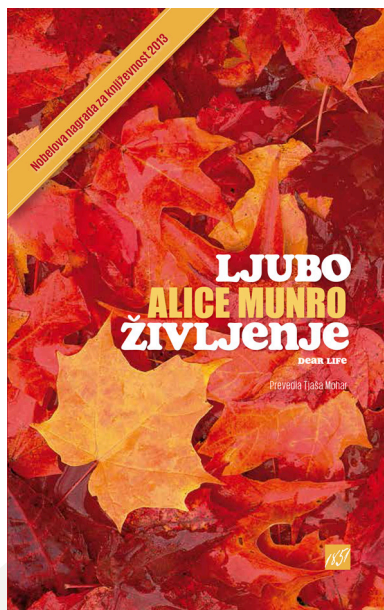

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ALICE MUNRO: LJUBO ŽIVLJENJE

- Naslov: Ljubo življenje
- Avtorica: Alice Munro
- Prevod: Tjaša Mohar
- Cena: 25 evrov
- Velikost: 130 mm × 210 mm
- Vezava: Trdo vezano s ščitnim ovitkom
- Število strani: 272
- ISBN: 978-961-278-160-6
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Tadeja Petrovčič Jerina, urednica knjige
telefon (01)244.36.64
tpj@celjska-mohorjeva.si

Oh, to ljubo življenje!

V zgodbah o nenadnih spremembah, srečnih in manj srečnih naključjih ter preobratih usode Alice Munro v svojem značilnem slogu slika portret kanadskega (polpreteklega) vsakdanjika. Štiri zaključne zgodbe, med njimi naslovna, so delno avtobiografske in se, tako avtorica, najbolj približajo njenemu življenju.

»Zgodbe so labirinti, postavljeni okoli situacije, v katerih potem pripovedovalci presenetijo sami sebe, vse poganjajo drobne, pa zato nič manj usodne objestnosti in ne povsem razvidni vzgibi, vse sestavlja zapleteno psihično mrežo, s katero so oviti junaki in v katero se zaplete tudi bralec. Te kratke zgodbe imajo pridih starinskosti, čeprav v njih slutimo sodobno kanadsko družbo, mogoče razpršenost bolj kot multikulturalnost, in so povedane skoraj tradicionalno. Meandri zavesti se kažejo skozi urejenost in zadrževanje, to niso izbruhi in prekipevanja, temveč minimalizem. Ves čas se poigrava s pričakovanji bralca, zloslutne atmosfere se iztečejo banalno, skoraj v verbalni zdrski, drugič se nam zdi, da je v bleščavi, zloščeni povrhnjici sveta zazijala razpokica in je spodaj katranasta, zla in črna magma. Verjetno je najboljša oznaka za to pisanje klasičnost, ne v smislu tradicionalizma, čeprav je pisanje formalno umirjeno, bolj v skrbni izrabi sredstev, odsotnosti humorja in pretiravanja in zaradi kar najširšega kroga nagovorjenih.« (Matej Bogataj)

O avtorici

Alice Munro (1931) je uveljavljena kanadska pripovednica. Leta 2009 je za življenjsko delo prejela Bookerjevo nagrado, leta 2013 pa (kot 13. ženska) Nobelovo nagrado za književnost »za svojo mojstrsko izpisano kratko prozo«.

Rojena v Ontariu je tam študirala novinarstvo in angleščino, nato pa je nekaj časa živela v Vancouvru v Britanski Kolumbiji. V 50. letih prejšnjega stoletja je začela z revijalnimi objavami svojih besedil, prvo – in takoj tudi nagrajeno – knjižno zbirko kratke proze je izdala leta 1968. Sledil je še ducat knjižnih izdaj, vse do zbirke *Ljubo življenje*, za katero je ob izidu junija 2013

naznanila, da je njena zadnja. Doslej sta izšla slovenska prevoda dveh njenih del: *Sovraži me, rad me ima, dvori mi, ljubezen da, mož in žena sva* (Litera) in *Preveč sreče* (Miš).

Ob podelitvi Nobelove nagrade je izjavila: »Res upam, da bodo ljudje ob tem uvideli, da so kratke zgodbe pomembna umetnost in ne le nekaj, s čimer se poigravaš, preden ti končno uspe napisati roman.«

O prevajalki

Tjaša Mohar (1978) je diplomirala iz francoskega in angleškega jezika s književnostjo. V okviru podiplomskega študija pripravlja doktorsko nalogo *Kratka proza Alice Munro v slovenskem kulturnem in literarnem prostoru*. Za Mohorjevo je doslej prevedla romana Laurenta Gaudéja *Sonce Scortovih* (2005) in *Eldorado* (2007), priročnik Yannicka Bonneta *Srečni pri delu* (2009) ter delo Pierra Lunela *Pustolovščina Pedra Opeke* (2013).

Odlomek iz knjige NOČ

[...]

Zdaj, ko pomislim na to, se sprašujem, zakaj oče ni bil v svojem delovnem kombinezonu. Oblečen je bil tako, kot da bi moral zgodaj zjutraj v mesto zaradi opravka.

Nisem mogla nadaljevati s hojo, njen ritem je bil prekinjen.

»Ne moreš spati?« je vprašal.

Hotela sem zanikati, a nato sem pomislila, da bi težko pojasnila, da pač hodim naokoli, zato sem pritrdila. Rekel je, da se to pogosto dogaja v poletnih nočeh.

»V posteljo greš izčrpan in ko že misliš, da boš zaspal, si čisto buden. Ali ni tako?«

Rekla sem da.

Zdaj sem vedela, da to ni bila edina noč, ko je slišal, da sem vstala in hodila naokoli. Nekdo, ki ima na posestvu živino, čigar zaslužek, kakršen pač je, se v celoti nahaja tik zraven, ki ima v predalu svoje mize pištolo, se gotovo zbudi ob najmanjšem škripanju stopnic in najtišjem zasuku okrogle kljuke.

Ne vem, kako je nameraval nadaljevati pogovor glede mojega bedenja. Očitno je, da je bedenje opredelil kot nadlogo, ampak ali bo to vse? Jaz mu zagotovo nisem nameravala povedati kaj več. Če bi dal samo malo slutiti, da ve, da je še kaj več, če bi samo namignil, da je prišel sem z namenom, da bi to slišal, mislim, da ne bi mogel ničesar izvleči iz mene. Morala sem po svoji volji prelomiti tišino in reči, da nisem mogla spati. Morala sem vstati iz postelje in hoditi.

Zakaj?

Ne vem.

Da nisi imela neprijetnih sanj?

Ne.

»Neumno vprašanje,« je rekel. »Lepe sanje te ne preženejo iz postelje.«

Čakal je, da nadaljujem, ničesar ni vprašal. Nameravala sem odnehati, a sem še naprej govorila. Resnica je prišla na dan le malenkost spremenjena.

[...]